

MEDGYESI GABRIELLA

Horger Antal levele Párizsból

Darvasi Lászlónak

Másnap úgy ébredtem, mint az állatok,
telten és éhesen és várakozva.

A Szajna ideverte a hangokat Európából,
én kortyoltam a jelek, ragok, képzők nélküli
szavakat, mindegyik saját jelentésétől volt édes -
mint az a kávé lehetett volna, amit a szobaasszony
persze elfelejtett szobámba felhozni.

Talán elaludt ő is, ismered ugye, barátom,
azokat a napokat, amikor hajnallal kelsz ugyan,
de megvéhnéd tested (vagy fiatal? méginkább az)
ágynak szögezve, mint a transzkontinentális vasút-
utakon: fektedből láthatod úgysis a sorra eltűnőt.

Fekszem itt, csönd van a szállodában,
mintha nem is vendégek, hanem nyugdíjas
szobaasszonyok laknák körülöttem
a rendés, virágos-tapétás szobákat,
s én köröttük egyedül férfi, nyugalmazott
egyetemi tanár, telten igékkal, szókapcsolatokkal,
elfelejtett nyelvi fordulatokkal és éhesen,
sóvárogva nézve a tegnapról ittmaradt üres csészét:
alján a beszáradt kávé Magyarország-mintát formáz.

Drága barátom, kit igen tisztalek
a múltkori versért - furcsállod tán most,
hiszen sosem tartottam isten kegyelméből való
ügynek a verset -, nem gondolok most Párizs fényével,
a Szajna és a sokféle náció, ki úgy ütődik össze
ez országban, mint a marekból szórt
billiárdgolyók, csak folyjanak tovább,
ahogy kell, én ágyban maradok.
Nem lépek ki többé innen, csak ha ezt
a várost elhagyom, jut talán kávé addig is.
Hogy visszatérek-e még, haza, haza innen,
nem tudom. Azt a várost - olyan nagylelkű
ez a hajnal! - rád hagyom. Nyugodt vagyok,
s legyél te is, mert felfejti magát, barátom,
minden, s az is egyszer, akarattalan,
mint a nyelv.